

Arrest

nr. 56 793 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 september 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat de persoon die verklaart te heten T. T.
geboren te K., op (in) X
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 26.08.2010*

Overwegende dat betrokkene op 22.10.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 17.02.2010 betrokkene de

vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde omwille van het feit dat betrokkene relaas vreemd was aan het Vluchtelingenverdrag, de problemen die zij schetste niet als desertie konden worden beschouwd doch zich op arbeidsrechtelijk vlak situeren en zij voor de eventuele intimidaties en fysieke mishandeling geen bescherming heeft gezocht bij de nationale autoriteiten; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 28.06.2010 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 26.08.2010 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar vorige asielprocedure heeft aangebracht; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag enkele nieuwe documenten (2 attest van FSB (+ vertalingen); attest van het Parket van K. en een attest van Ministerie van K.) om haar asielrelaas te staven; de RVV stelde 'Daargelaten de vraag of het zich onttrekken aan haar overplaatsing naar Abkhazië als desertie zou worden aanzien, zoals verzoekster beweert, toont ze niet aan dat de vrees voor eventuele strafvervolgning om die reden valt onder de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) of kan worden aanzien als een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven kan inderdaad getwijfeld worden aan het feit of haar situatie met desertie kan worden gelijkgesteld. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster tijdens het gehoor zelf aangaf dat zij als burger onder contract werkte en geen beroepsmilitair was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 0510212010, p. 3). Met haar verwijzing naar de Russische wetgeving terzake en de teksten van de Russische Federale Wet terzake die verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt, tracht zij te bewijzen dat de niet-naleving van haar arbeidsovereenkomst als desertie wordt beschouwd. Dit betekent echter nog niet dat de strafvervolgning omwille van deze eventuele desertie of dienstweigering in se een gegronde vrees voor vervolging oplevert in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar verwezen wordt in het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een dienstweigeraar of deserteur is immers slechts vluchteling als hij: - vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie; - tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn staat van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen; - is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, nrs. 167-174) Uit het relaas van verzoekster blijkt niet dat één van de voormelde motieven aan de grondslag van haar voorgehouden desertie ligt. Er werd geen schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aangetoond.'; de door betrokkene aangebrachte documenten niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS en de RVV kunnen weerleggen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL - SCHENDING ARTIKEL 51/8 VAN DE VREEMDELINGENWET -SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN DE CONVENTIE VAN GENEVE - SCHENDING VAN ARTIKEL 48, 48/2, 48/3 VAN DE VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE MOTIVERINGSWET EN DE ANDERE BEPALINGEN IN HET BELGISCH RECHT DIE DE MOTIVERINGSVEREISTE OPLEGGEN Dat de bestreden beslissing artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet schendt, door zoals verder blijkt volkomen ten onrechte de asielaanvraag niet in overweging te nemen. Dat de bestreden beslissing evenmin afdoende gemotiveerd is.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli

1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, het geen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat wordt voorgehouden :

"de door betrokkene aangebrachte documenten niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS en de RVV kunnen weerleggen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Dat artikelen 48/2, 48/3, 48/4 de term vluchteling omschrijven en dat de bestreden beslissing voormelde beslissing schendt.

a) Dat vooreerst ingegaan wordt op zeer algemene aspecten van de voorgehouden motivering. Dat de betrokkene niet noodzakelijk heeft willen aantonen dat het hier om desertie zou gaan in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, zodat ter zake de voorgehouden verwijzen naar de beslissing van RVV of CGVS afdoende is als zijnde motivering.

Dat hierdoor artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden zijn.

Dat artikelen 48/2, 48/3, 48/4 de term vluchteling omschrijven en dat de bestreden beslissing voormelde beslissing schendt.

Dat voormelde artikelen bepalen: (...)

Dat het behoorde in de bestreden beslissing te motiveren waarom de betrokkene in het algemeen geen vluchteling zou kunnen zijn en dit ook ingeroepen heeft nu de bestreden beslissing anderzijds het begrip desertie verkeerd interpreteert.

Dat men onder artikel 48/3 van de vreemdelingenwet ondermeer vervolging definieert als zijnde "onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;"

Dat ter zake inhoudelijk het niet vervullen van wat kan worden gezien in normale begrippen als zijnde een overeenkomst van gemeenrecht niet wordt gesanctioneerd door het gemeenrecht maar in Rusland wordt bestraft als zijnde desertie met een zeer zware bestraffing alsof het desertie zou betreffen.

Dat in die zin er een onevenredige bestraffing of vervolging is. Dat in die zin artikel 48/3 § 2 van de vreemdelingenwet geschonden is en de bestreden beslissing niet gemotiveerd is.

Dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bovendien geschonden wordt in zoverre men de beoordeling van het begrip vluchteling zou beperken tot een beoordeling van het begrip desertie.

Dat in zin er schending is van artikel 48/3 § 2 e) van de vreemdelingenwet

Dat men onder het begrip desertie dient te begrijpen hetgeen normalerwijze onder desertie wordt begrepen namelijk het feit dat men deserteert, dit is voor militairen en zeelui zich van zijn eenheid resp. schip verwijderen met het bewuste doel zich blijvend van aan de dienstverplichtingen te onttrekken, uit het leger deserteren (Cfr. de definitie in (zie de definitie in Van Dale, Groot Woordenboek van de Nederlandse taal, Van Dale Lexicografie, Utrecht/Antwerpen, 2005, p. 757 Dat ook de Franse taal onder het begrip "deserteur" (deserteur) omschrijft als zijnde : "Militaire qui abandone l'armee sans permission" (Dictionnaire du francais vivant, Bordas, Parijs/Brussel/Montréal, 1972, p. 361) dus de militair die het leger zonder toestemming verlaat. Dat in de Engelse taal de term

"deserter" deserteur wordt gedefinieerd als zijnde " a soldier or seaman who quits the service without permission" (The new Webster dictionary of the English Language, Avenel Books, 1980, p.233), dus een soldaat of zeeman die de dienst zonder toestemming verlaat.

Dat het Russisch recht weliswaar het misdrijf van desertie ook bepaalt voor personen die civiele diensten aan het leger leveren, zoals in casu de bakkerij activiteit van de verzoekende partij. Dat evenwel het begrip desertie dient gelezen te worden in zijn gebruikelijke betekenis en niet dient te worden begrepen te worden in een betekenis die een vervolgende overheid er aan geeft.

Dat het in die zin behoorde enerzijds aan te nemen dat er vervolging zou zijn gelet op de Russische wetgeving en anderzijds behoorde aan te nemen dat de casus in ieder geval niet vermocht alléén te worden beoordeeld in het licht van de definitie in het vluchtelingenverdrag en Belgische wetgeving van het begrip desertie.

Dat doordat thans recente stukken voorliggen dat er effectief sprake is van strafvervolging er wel degelijk nieuwe bewijsstukken voorliggen die de gegronde vrees kunnen aantonen.

b) Dat de bestreden beslissing in zeer algemene woorden aangeeft dat de bewijsstukken niet van die aard zouden zijn dat de conclusies van het CGVS en RvV zouden kunnen weerlegt worden zonder enige reden op te geven nopens de stukken zelf, zonder enige beschrijving van wat neergelegd werd en de aard van wat neergelegd werd, zodat de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn. Dat hierdoor de wettelijke opdracht zoals vermeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet vervuld werd en de bestreden beslissing niet gemotiveerd is (Cfr. een gelijkaardig geval RvSt. 19 november 2003, nr.125.498, te vinden op de website van de RvSt.)

Dat de Raad van State oordeelde : "dat de motivering zonder nadere precisering of toelichting zodanig algemeen en vaag is dat ze de Raad van State niet toelaat zijn controle op de wettigheid van de bestreden beslissing uit te oefenen, en meer bepaald om uit te maken of de aanvraag tot het verkrijgen van de hoedanigheid van vluchteling om al dan niet rechtens verantwoorde redenen werd afgewezen;(…) dat de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat zij aldus het motiveringsbeginsel schendt, vervat in artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet, luidens hetwelk "elk vonnis met redenen omkleed is"; dat het (...) onderdeel van het (...) middel gegrond is," (RvSt., nr. 79.014, dd. 2 maart 1999). Dat de redenering ook geldt voor administratieve beslissingen.

Dat de beslissing het waarom van de beslissing moet opgeven (Cfr. RvSt. nr. 78.723 dd. 12 februari 1999).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damiot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat een motivering afdoende en draagkrachtig moet zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (RvSt., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; RvSt. BULENS, nr. 43.596 van 30 juni 1993; RvSt.. FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; RvSt. KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; RvSt.JAQUES, nr 51576 van 8 februari 1995; RvSt.VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998; (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief

recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr.749). Dat een motivering pas draagkrachtig kan zijn en de beslissing kan schragen zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

Dat in casu zelfs niet vaststaat welke stukken er voorgehouden wordt te zijn beoordeeld, zodat hier alleen al komt vast te staan dat de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn. Dat uit de beslissing niet blijkt welke stukken en gegevens er zijn beoordeeld zodat op basis van de bestreden beslissing niet kan worden nagegaan of de beslissing op basis van juiste gegevens genomen is.

Dat bovendien een aantal nieuwe stukken werden neergelegd zodat de beslissing die daar geen rekening mee houdt, dienaangaande geen motivering bevat, niet gemotiveerd is (cfr. RVV Nr. 24.879 van 23 maart 2009. dat een geval bespreekt waarin een persoon stelt dat diens familieleden toegekomen zijn en feiten meegemaakt hebben die hij nog niet voorafgaandelijk had vernomen)

Dat uit de neergelegde stukken ondermeer blijkt dat er een effectieve arrestatie is van de echtgenoot van de vrouw, hetgeen niet alléén een nieuw feit is, doch ook een nieuw bewijsstuk dat kan neergelegd worden. Dat bovendien er een nieuw feit wordt neergelegd in verband met de vervolging van de vrouw in een strafzaak en het feit dat zij opgespoord wordt, volgens de Russische kwalificatie desertie."

Verzoekster repliceert in de repliekmemoë:

"Dat dient benadrukt te worden dat als men bijvoorbeeld zelfs niet aangeeft welke stukken en welke de draagwijdte is van de stukken het onmogelijkheid is te gaan beoordelen of de bestreden beslissing gemotiveerd is, hetgeen ook inhoudt dat de beslissing zelve niet toelaat na te gaan of artikel 51/8 al dan niet terecht ingeroepen zou zijn. (...).

2.1.2. Verzoekster betoogt dat de beslissing slecht gemotiveerd is. Zij is het eerst en vooral niet eens met het niet in aanmerking nemen van desertie. Verzoekster geeft verder een uitgebreide interpretatie over het begrip 'desertie'. De aangeleverde stukken werden ten onrechte niet in aanmerking genomen en zijn volgens verzoekster genegeerd zonder enige motivering te geven over de stukken zelf. De beslissing is niet inhoudelijk, noch formeel gemotiveerd. Uit de beslissing blijkt niet welke stukken werden beoordeeld zodat het niet duidelijk is of de beslissing op juiste motieven gebaseerd is. Uit de nieuwe stukken blijkt dat de man van verzoekster gearresteerd is, wat een nieuw feit en bewijsstuk is. Verzoekster wordt ook vervolgd in een strafzaak en wordt opgespoord.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt uitgebreid verwezen naar de afwijzing van de eerste asielaanvraag. Er wordt in herinnering gebracht dat dit gebeurde omdat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus gevraagd had omwille van problemen die vreemd waren aan het vluchtelingenverdrag, dat haar problemen ook niet als desertie konden worden beschouwd en dat zij voor eventuele intimidaties en fysieke mishandelingen bij de nationale autoriteiten nooit om bescherming heeft gevraagd. In de beslissing wordt gesteld dat verzoekster in haar tweede asielaanvraag zich opnieuw beroept op hetzelfde relaas als in haar eerste asielaanvraag en dat zij enkele bijkomende documenten heeft voorgelegd. Over deze documenten werd echter gezegd dat zij niet van aard zijn om de conclusies van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te weerleggen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De tweede asielaanvraag werd geweigerd omdat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht die aantonen dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op

ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt immers het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de gegrondheid van het beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing motiveert aangaande de desertie en de strafvervolgning als volgt:

"de RVV stelde 'Daargelaten de vraag of het zich onttrekken aan haar overplaatsing naar Abkhazië als desertie zou worden aanzien, zoals verzoekster beweert, toont ze niet aan dat de vrees voor eventuele strafvervolgning om die reden valt onder de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) of kan worden aanzien als een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven kan inderdaad getwijfeld worden aan het feit of haar situatie met desertie kan worden gelijkgesteld. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster tijdens het gehoor zelf aangaf dat zij als burger onder contract werkte en geen beroepsmilitair was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 0510212010, p. 3). Met haar verwijzing naar de Russische wetgeving terzake en de teksten van de Russische Federale Wet terzake die verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt, tracht zij te bewijzen dat de niet-naleving van haar arbeidsovereenkomst als desertie wordt beschouwd. Dit betekent echter nog niet dat de strafvervolgning omwille van deze eventuele desertie of dienstweigering in se een gegronde vrees voor vervolging oplevert in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar verwezen wordt in het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een dienstweigeraar of deserteur is immers slechts vluchteling als hij: - vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie; - tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn staat van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen; - is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, nrs. 167-174) Uit het relaas van verzoekster blijkt niet dat één van de voormelde motieven aan de grondslag van haar voorgehouden desertie ligt."

Verzoekster maakt niet duidelijk wat de neergelegde documenten zouden veranderen aan wat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslisten in het kader van de eerste asielaanvraag, en waarom de thans bestreden beslissing naar haar mening op verkeerde motieven of interpretaties berust. Zij ontkent alleszins niet zich van dezelfde vluchtmotieven bediend te hebben. Verzoekster toont met haar betoog dat neerkomt op het geven van een aantal definities van het begrip desertie en de onbewezen stelling: *"Dat het Russisch recht weliswaar het misdrijf van desertie ook bepaalt voor personen die civiele*

diensten aan het leger leveren, zoals in casu de bakkerij activiteit van de verzoekende partij. Dat evenwel het begrip desertie dient gelezen te worden in zijn gebruikelijke betekenis en niet dient te worden begrepen te worden in een betekenis die een vervolgende overheid er aan geeft”, niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL - ONBEVOEGDE OVERHEID - MOTIVERINGSGEBREK

Dat de bestreden beslissing luidens de beslissing zelf zou genomen zijn de Federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie vreemdelingenzaken onder de hoofding lbz. Dat de minister van binnenlandse zaken niet bevoegd is blijkt uit artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009 waarbij mevrouw J. Milquet, die bij koninklijk besluit van 20 maart 2008 benoemd werd tot Vice-eerste Minister en Minister van Werk en Gelijke Kansen, bovendien belast met het Migratie- en asielbeleid en uit artikel 6 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009 waarbop de heer M. Wathelet benoemd werd tot staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, toegevoegd aan de minister belast met het Migratie- en asielbeleid.

Dat er geen bevoegdheid ratione materiae is nu het administratieve orgaan zijn bevoegdheid te buiten gaat wanneer het handelt zonder daartoe rechtstreeks of onrechtstreeks door de Belgische Grondwet of door een Belgische Wet te zijn gemachtigd of nog wanneer het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeienis niet is overgelaten is onttrokken of wanneer een administratieve overheid zich de bevoegdheid aanmatigt de Belgische Grondwet of Wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen (LAMBRECHTS, W , Geschillen van Bestuur Kluwer, Antwerpen, 1988, p; 65). Dat binnenlandse zaken niet bevoegd is om ter zake een beslissing te nemen in zake migratie en asielbeleid zoals in casu. Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009). Dat er bijgevolg een andere overheid heeft beslist en bevoegdheid heeft aangematigt die door een andere overheid dient uitgeoefend te worden. Dat hieruit volgt dat de bestreden beslissing niet genomen is door de bevoegde overheid.”

2.2.2. De beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, zoals blijkt uit de handtekening onder de beslissing. Hij is bevoegd voor migratie- en asielbeleid, niet de minister van Binnenlandse Zaken. De Dienst Vreemdelingenzaken behoort echter organisatorisch wel degelijk tot de FOD Binnenlandse Zaken. Vandaar dat in de hoofding van de beslissing melding wordt gemaakt van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken. De Dienst Vreemdelingenzaken valt heden niet onder de bevoegdheid van de minister van Binnenlandse Zaken. Verzoekster dwaalt derhalve wanneer zij stelt dat de beslissing door de minister van Binnenlandse Zaken genomen werd.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Dat het bevel tot het verlaten van het grondgebied dient te worden vernietigd in zoverre het eerste of tweede middel resulteert in de annulatie van de niet inoverwegingneming, nu het bevel tot het verlaten van het grondgebied alsdan geen grondslag meer heeft en niet langer gemotiveerd is.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.”

2.3.2. Verzoekster vraagt de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van zodra de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag ook vernietigd wordt, Uit de bespreking van de eerste twee middelen blijkt dat er geen gronden tot vernietiging van de thans bestreden beslissing werden aangevoerd, waardoor ook het bevel om het grondgebied te verlaten kan standhouden.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC